

[Justitsministeren.]

af det Udvalgsarbejde, der er udført, ikke kan være af en saadan Karakter, at det paa alle Omraader kan tilfredsstillende alle. Jeg synes ogsaa, det vilde være kedeligt, om det var af en saadan Karakter, at Rigsdagen kunde sluge det raat. Heldigvis er det saadan, at Rigsdagen er en i høj Grad medarbejdende Faktor, og derfor glæder jeg mig til Samarbejdet med det høje Folketing, for at vi kan faa en Lov saa god som muligt i enhver Henseende.

Der har fra flere ærede Ordførere været anket over § 3, Stk. 4. Jeg skal ikke komme stærkt ind paa Enkeltheder, men kun nævne nogle ganske faa Ting. Der er blevet anket over denne Tilføjelse, som findes i § 3, Stk. 4, at en Udlænding kan afvises i de og de Tilfælde, „eller naar hans Forhold i øvrigt maatte give Anledning dertil“. Ja, vi har i Ministeriet indgaaende drøftet, om man kunde undgaa denne Opsamlingsbestemmelse, men vi er kommet til det Resultat — jeg har maattet erklære mig enig med Ministeriets Embedsmænd heri —, at det er nødvendigt at have en saadan mere almindelig Bestemmelse. Det vil være umuligt at give en udtømmende Opremsning af de Tilfælde, i hvilke Udlændinge bør eller kan afvises. Men ogsaa dette kan vi drøfte nærmere; jeg tror imidlertid ikke, man nemt kommer uden om en saadan almindelig Bestemmelse.

Hvad selve Nævnet angaar, har jeg faaet den Opfattelse, at alle Ordførerne paa nær det ærede Medlem Hr. Hækkerup ser noget tiltalende i denne Nydannelser.

Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen var inde paa en vis Kritik af den Maade, hvorpaa Behandlingen af Udlændinge hidtil havde fundet Sted fra Ministeriets og Politiets Side; det ærede Medlem mente, at det tit gik for langsomt og var for omstændeligt. Heroverfor vil jeg sige til det ærede Medlem, at det netop er det, der er Grundlaget for, at Udvalget og jeg nu foreslaar en Nyordning paa dette Omraade; det er netop sket i Erkendelsen af, at der maaske herved kunde skabes et Organ eller en Fremgangsmaade, som baade var mere betryggende for de paagældende Udlændinge og tillige vilde betyde en hurtigere og mere ensartet Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen udtalte — og det glædede mig —, at Nævnet var en Forbedring; men det ærede Medlem var dog i Tvivl om, hvorvidt det var det bedste, der kunde tænkes. Ja, det er naturligvis altid vanskeligt af finde det bedste, men hvis der skulde kunne findes

en bedre Ordning, vil jeg i høj Grad være lydhør og gerne drøfte en saadan bedre Fremgangsmaade. Jeg tror dog, det bliver for vanskeligt og omstændeligt at lade Domstolene afgøre disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup var den, der var mindst begejstret for Nævnet, men jeg forstod dog det ærede Medlem saaledes, at han — hvis Tro paa Nævnet altsaa i høj Grad trængte til at bestyrkes — dog var saa venligt indstillet, at han, hvis en saadan Bestyrkelse kunde fremkaldes, ogsaa nok vilde gaa med til en saadan Indretning. Det bliver saa vor Opgave nu at fremskaffe de Oplysninger, der maatte tiltrænges, og gennem Diskussionen og Arbejdet i Udvalget nærmere at belyse Nævnets Betydning. Jeg haaber da, at det ærede Medlem, hvis han gennem vor Argumentation bliver overbevist om Nævnets Betydning, vil erklære sig villig til at tiltræde Forslaget.

Naar det ærede Medlem mente, at Nævnets Betydning bortelimineredes noget ved, at alle Afgørelser skal kunne bringes ind for Ministeren, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret deri. Jeg udtalte netop i min Forelæggelsestale, at jeg formodede, det vilde blive saaledes, at Ministeren som Hovedregel vilde følge Nævnets Afgørelser og kun, hvor der forelaa ganske særlige Forhold, vilde bestemme sig til en Afvigelse derfra. Den Fremgangsmaade, som her foreslaas, er i øvrigt ganske paa Linie med den, man følger i mange andre Forhold. Jeg kan f. Eks. nævne det Ankenævns, man kan indbringe Prisdirektoratets Afgørelser for; her kan Sagen jo ogsaa indankes for en Minister, nemlig Handelsministeren. Jeg kan nævne Dispensationsudvalget vedrørende tysk Ejendom; her kan Afgørelserne ogsaa indankes for Ministeren. Men jeg tror ikke, man vil sige, at Prisdirektoratets Ankenævns eller Dispensationsudvalgets Betydning derved bortelimineres.

Uden, som sagt, at komme ind paa Enkeltheder vil jeg yderligere sige til det ærede Medlem, at naar det ærede Medlem med Hensyn til § 9 gør sig til Talsmand for, at man skulde have de mildere Tilfælde først og de strengere i Baggrunden, er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det vilde være en tiltalende Tanke, som jeg gerne vil overveje nærmere. I det hele taget skal jeg ikke nægte, at § 9, der svarer til § 14, har givet mig adskilligt Hovedbrud, idet jeg ser saaledes paa det, at det i et demokratisk Samfund som vort er en meget farlig Bestemmelse, at man saaledes skal kunne sætte Udlændinge fast uden at